

PETRA BRAUNOVÁ

O chlupci,

KTERÝ SPADL Z NEBE

Albatros

Ilustrovala Magda Veverková

ALBATROS

PETRA BRAUNOVÁ
O CHLAPCI, KTERÝ SPADL Z NEBE

PETRA BRAUNOVÁ

Ilustrovala Magda Veverková

O chlapci, který spadl z nebe

ALBATROS

© PETRA BRAUNOVÁ, 2012

ILLUSTRATIONS © MAGDA VEVERKOVÁ HRNČÍŘOVÁ, 2012

www.petrabraunova.cz

ISBN 978-80-00-02904-7

KAPITOLA PRVNÍ, v které Eliška čeká sních

Eliška přešlapuje z nohy na nohu. Zebou ji prsty v botách, ale nechce to říct nahlas. Babička by ji určitě poslala zpátky ke kamnům. A co když se na nebi objeví první sněhová vločka zrovna teď?

Eliška milovala sních. Možná proto, že se narodila v zimě. Jak jí vyprávěla maminka, v den, kdy Eliška přišla na svět, se k zemi snášely velké bílé zářivé vločky. Eliška se často zasnila a představovala si, že je sněhová královna... ale bohužel, když otevřela oči, byla zase docela obyčejná osmiletá holčička s dvěma hnědými culíky, hnědýma očima a velkou pihou na levé tváři.

Ach, co se Eliška kvůli pize natrápila!

„Vypadá jako kaňka!“ brečela u zrcadla.

Ale maminka jí vysvětlila, že je to mateřské znaménko. Maminka má stejnou pihu na zádech.

„Bez ní bys to nebyla ty, moje milovaná holčička,“ usmála se maminka

a dala Elišce pusu na nešťastnou skvrnku. „Až budeš velká, pochopíš, že jsi právě díky téhle pize jedinečná!“

Eliška hledí do nebe a krčí nos. Kdy ona bude velká? Za strašně dlouho! Mamince se to říká! Piha na zádech není vidět, ale na tváři? Dnes si Eliška vzala do hlavy, že když spatří první vločku, splní se jí přání! Ale jaké? Eliška má mnoho přání...

Chce, aby napadlo hodně sněhu, aby mohla celé dny sáňkovat.

Chce, aby se jí ve škole přestalo plést písmenko b a d.

Chce mít zlaté vlasy jako Zlatovláška.

Chce mít boty na podpatku.

Chce bratra nebo sestru.

Chce papouška... a chce....

Eliška si zhluboka povzdychne. Poslední přání je největší a natolik tajné, že ho ani nedokáže vyslovit.

„Co vzdycháš?“ pousměje se babička.

Stojí vedle vnučky a taky hledí do nebe. Babička čeká na první večerní hvězdu. Jakmile se rozsvítí, končí den a je potřeba se s ním rozloučit. Každý večer babička v duchu poděkuje nebi za to, že jsou zdraví, mají se rádi a nic je netrápí. Netuší, jak moc vnučku bolí, že má kaňku na levé tváři! Babička má sice obličej vrásčitý, ale nemá žádné znaménko.

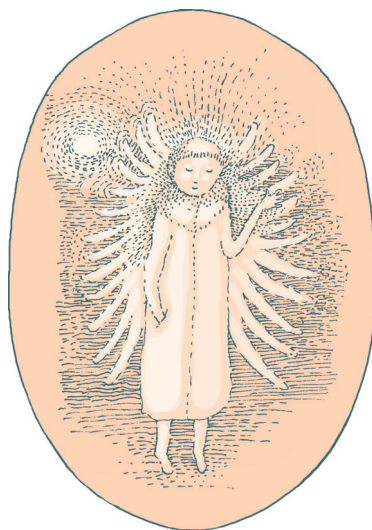
Eliška si přeje, aby piha zmizela!

Zkoušela ji v koupelně mockrát umýt, ale piha rozpustit nešla. Když ji jednou dlouho drhla žínkou, dokonce ji začala pálit. Přála si, aby jí znaménko zmizelo na narozeniny, ale nestalo se tak.

Ach, Eliška zavírá oči a představuje si, že jí piha bledne a bledne. Jenže... když piha zmizí, nebude to maminku mrzet? Bude pořád její jedinečná holčička?

„Teď!“ zvolá babička. „Vidím Polárku!“

Eliška otevírá oči, bloudí jimi po nebi a už ji vidí taky.

„Kdo rozsvěcí hvězdy?“

„Nikdo. Hvězdy nejsou žárovky. Jsou to planety, stejně jako naše Země. Jsou na nebi pořád, ale vidíme je, až když přijde tma.“

„A kde je tma ve dne? Spí?“

Babička se pousměje: „Asi ano.“

„Kdo bydlí na hvězdách?“

„Nikdo.“

„Opravdu nikdo?“

Eliška nevěří. Na nebi se objevuje jedna hvězdička za druhou. Přece není možné, aby byly prázdné?

„Proč na Zemi žijí lidé a na hvězdách nikdo?“

„Nevím, říká se to.“

„Ale třeba to není pravda. Třeba na některé někdo bydlí.“

Eliška pozoruje tmavé nebe pokryté hvězdami. Vypadá, jako by na černém koberci někdo rozsypal tisíce zlatých korálků.

Eliška si představuje, že se na ni v tuhle chvíli z té obrovské výšky dívá holčička z jiné planety. Jestlipak má taky pihu na tváři?

„Kdyby někdo bydlel na nebi, musel by umět létat, že?“

„Je to možné.“

Babička se usmívá. I ona by si přála, aby nebe nebylo prázdné.

„Babi, a kolik je na nebi hvězd?“

„Miliardy. Možná víc.“

„A už je někdo spočítal?“

„Možná hvězdáři. Zeptej se dědy.“

„A proč je některá prťavá a některá větší?“

„Některé jsou blíž, to jsou ty větší, a ty prťavé jsou strašně daleko.“

„A kde končí nebe?“

„To nevím. Myslím, že nekončí nikde.“

Do babičky se dala zima. Eliška jí klade otázky, na které neumí odpovědět.

Pobízí vnučku, aby šla dovnitř.

„Počkej, babi... třeba začne sněžit.“

Vzduch je mrazivý, ale sníh nikde.

„Mrzne. Snad nasněží. Vánoce na blátě jsou smutné,“ vzdychne babička.

A už pospíchá do tepla kuchyně. „Pojď, Eliško, pomůžeš mi mlít ořechy.“

Na to se Eliška nechá nalákat. Pečení vánočního cukroví zbožňuje!

KAPITOLA DRUHÁ, v které se nad Ryelem stahují mraky

Učitelé na půdě polehávali v barevných lehátkách, dopíjeli kávu a skleněnou stěchou sledovali, jak se ke škole slétají žáci. Křídla dětí se blýskala v ranním slunci, ozýval se veselý smích a vítr přinášel úryvky vět, které si žáci mezi sebou vyměňovali, než prolétli okny a přistáli ve třídách.

„...mašle ti moc sluší, jsi krásná ja...“

„...obědě zaletíme do přístavu, viděl...“

„...děkuji ti za...“

„...elmi milé překva...“

Mladinká učitelka Monteová, která ve škole pracovala teprve od září a ještě stále se nemohla nabažit pohledu na stříbrný roj dětí, stála u skleněné stěny a s úžasem hleděla ven. Dětem zářily čerstvě umyté dlouhé vlnité stříbroplavé vlasy a bílá brka na křídlech. Některé se v letu předháněly, některé stačily metat salta a některé se držely za ruce.

„Jsou nádherné, že?“

Ředitel školy a učitel přírodopisu Zinke k ní přilétl a pousmál se. Byl jedním z nejstarších učitelů na této škole, pera na křídlech měl zšedlá a řídká, vlasy ztrácely lesk a bylo jasné, že nepotrvá dlouho a odebere se na věčný odpočinek. Už si vybral krásné místo v hlubokém lese pod vysokou jedlí a vystlal ho hebkým mechem.

„Ano, jsou překrásné,“ přikývla Zoa Monteová. „Můžu na nich oči nechat. Na Univerzitě nás připravili na všechno, ale zapoměli zdůraznit, že se nám každé ráno z té dětské krásy bude tajit dech. Nikdy bych neřekla, že štěstí vlastně bolí.“

„Ach drahoušku,“ Zinke podal kolegyni bílý kapesník, kterým si setřela slzy štěstí, které jí vyhrkly z očí. „Tohle je krásná bolest. Jste mladá a narodila jste se v dobré době po Velkém krachu. Ale věřte, že si vzpomínám, jak můj praděd vyprávěl, jak ukrutně bolí zrada a bezmoc. To se s tím, jak bolí štěstí, prý vůbec nedá srovnat.“

„Opravdu?“

Zoa Monteová byla jednou z nejlepších studentek Univerzity a o Velkém krachu se učila. Věděla velmi dobře, co se ve Světě okřídlených odehrálo před dvěma sty padesáti tisíci lety.

„Vymýcení zla trvalo dlouhá staletí, slyšel jsem od prarodičů neskutečné věci, a jsem rád, že jsem už nebyl u toho, kdy bylo potrestané poslední zlé dítě. Praděda byl tehdy malý špunt, ještě se držel mámina křídla, ale vzpomínal si na Velký soud na Shromáždění. Bylo to velmi smutné a bolestivé pro všechny okřídlené děti a jejich rodiče.“

„Někdy mám problémy žákům vysvětlit slova, jako je zločin a trest.“

„Je dobře, že s nimi děti seznamujete, ačkoli už netuší, oč jde,“ pokýval vrásčitou hlavou ředitel Zinke. „Ve stěhu musíme zůstat pořád. Podle nejedné vědecké studie se takové zlomyslné dítě může narodit znovu. Nesmíme zapomenout na moudrost našich předků, kteří přišli na to, jak zlobu potrestat. Díky nim žijeme s pocitem klidu a bezpečí. Zlo se musí potírat hned v zárodku.“

„Někdy se bojím, že zlo nepoznám,“ pokrčila Zoa rameny.

Ředitel Zinke s úsměvem zakroutil hlavou: „Buďte si jistá, že ho poznáte. Zlo s sebou nese strach, zklamání a bezmoc. Nedá se s ničím zaměnit.“

„Hovoříte o Velkém krachu?“ přistoupil k nim mladý učitel Torus, levým křídlem pohladil kolegyni rameno a zdvořile se zapojil do diskuze. „Býval jsem vždy fascinovaný, když jsem se začel do historické literatury. Nemohl jsem uvěřit, že se něco podobného dělo v našem Světě.“

„Ano, příteli,“ přikývl Zinke. „Dnes už se to zdá téměř neuvěřitelné.“

Zoe se v kapse rozsvítil telefon a s omluvou odletěla.

„Torusi?“ ozval se ředitel. „Proč se tváříte tak zamyšleně?“

Torus povytáhl obočí.

„Jsem znepokojený, máte pravdu. Protože... nevím, jak bych to vysvětlil. V poslední době mám podivný pocit, jako by se zlo mělo vrátit. Četl jste studii vědců z Ústavu pro odstranění zla?“

Zinke se na mladého kolegu zadumaně zadíval.

„Ano. Ale abych řekl pravdu, nemyslím si, že by se zlo mohlo vrátit. To máte jako s neštovicemi či morem. Jakmile je něco vymýcené... je to pryč.“

„Víte... mám jiný názor. Téhle teorii nevěřím.“

„Máte na to právo,“ řekl vážně ředitel. „Proč jí nevěříte?“

„Mám ve třídě chlapce, který mi dělá starost. Nerad bych maloval čerta na zed', ale ten chlapec se nikdy neusmívá a nemá žádné kamarády.“

„Ale to přece neznamena, že by ten chlapec měl být zlý,“ shovívavě se usmál Zinke. „Zřejmě je jenom stydlivý.“

„Ano... omlouvám se, nechci na něj nasazovat, jen chci říct, že... že má v očích něco zvláštního, co neumím pojmenovat... Abych řekl pravdu, v jeho přítomnosti se necítím dobře.“

Ředitel si zamnul bradu, ale nestačil odpovědět. Budovou se rozlehl líbezný zpěv. Všechny děti byly na svých místech a učitelé se rozlétli do učeben. Ředitel školy Zinke zůstal sám. Hodinu přírodopisu mají děti v rozvrhu dnešního dne jako poslední. Vylétl ven a plachtil kolem školy. Jako každé ráno se kochal pohledem do otevřených oken tříd. Pozoroval děti, které malovaly, počítaly a psaly na velké tabule barevnými křídami, a učitele, kteří je každou chvíli pohladili po stříbrných vlasech a odměnili potleskem. O něco déle se zahleděl do třídy učitele Toruse. Přistihl se, že přemýšlí nad chlapcem, o němž mladý učitel hovořil. Hledal ho mezi dětmi. Všechny ale měly skloněné hlavy a soustředěně počítaly. Ředitel se nemohl zbavit brouka v hlavě, kterého mu nasadilo sdělení kolegy Toruse, a rozhodl se, že věc projedná při nejbližší poradě.

Zinke se zaletěl podívat i do jídelny, kde kuchařky loupaly slunečnicová semínka. Jejich obvyklé štěbetání bylo pryč. V jídelně bylo hrobové ticho a ředitele ihned napadlo, že něco není v pořádku.

„Dobrý den. Smím dostat šálek ranní rosy?“

Ředitel přistál uprostřed jídelny. Ženy mlčely. Křídla měly povislá a smutná. Zinke ucítil prudké bodnutí v břicho. Něco se stalo! Jedna z kuchařek měla dokonce oči červené od pláče.

„Ach?“

Ředitel ji pohladil po tváři. Okamžitě se jí z očí začaly koulet slzy.

„Promiňte...“ utírala je pravou perutí.

„Co se stalo?“

Žena nebyla schopná slova, a tak spustila její kolegyně. S vráskou na čele vypověděla, že došlo k něčemu... naprosto mimořádnému... co ani nejde rozumem vysvětlit. Nato vzala kolegyni za křídlo a opatrně ho nadzvedla. Ředitel uviděl, že je plačící kuchařka zraněná.

„Kdosi... kdosi po mně házel kamení...“ vzlykala.

„Kdosi?“ zalapal ředitel po dechu. „Kdo to byl? Poznala jste ho?“

„Ano... byl to... ten tichý chlapec z druhé třídy... Ryel.“

„Jste si jistá?“

„Ach... ano,“ plakala žena, „znám ho velmi dobře. Jsme sousedé.“

Ředitel se omluvil a okamžitě odletěl do ředitelny. Dal k sobě přivolat učitele Toruse.

„Prosím? Přál jste si?“

Torus stál překvapeně ve dveřích.

„Omlouvám se, že jsem vás vyrušil uprostřed vyučování... jak se jmenuje ten chlapec, o kterém jste se ráno zmínil?“

Torus v rozpacích pokrčil křídla.

„Je to jen můj neurčitý pocit, nerad bych...“

„Jak se jmenuje ten chlapec?“

„Ryel.“

KAPITOLA TŘETÍ, v které Eliška peče cukroví

„Tady to voní!“ Táta s mámou nakouknou do babiččiny kuchyně. Tváře mají červené od mrazu. „Dobrý večer!“

Rodiče se vrátili z práce a přišli si vyzvednout Elišku. Tatínkovi se v teple hned zamžily brýle. Musel si je sundat a otřít. Táta bez brýlí vypadá zvláště, jako by to ani nebyl on. Jako by brýle byly součástí jeho obličeje stejně jako oči nebo pusa. Eliška je vždycky radši, když má brýle na nose.

„Pečeme cukroví!“

Eliška tátu, který si chce vzít čerstvě upečený vanilkový rohlíček, pleskne přes ruku. Eliška má taky červené tvářičky, ale od horka z kamen, v kterých se rohlíčky pečou na plechovém tácu.

„Nene! To se musí schovat!“

„A proč?“ diví se táta, ale usmívá se.

„To je na Vánoce...“ odpoví Eliška, ale sama se zarazí. Proč se vlastně na Vánoce peče cukroví?

„Babi? Proč se na Vánoce peče cukroví?“

„Proč? To je dávný zvyk,“ směje se babička a konečně vyndá z trouby poslední plech. Babička má umoučené čelo i tváře a voňavé křehké rohlíčky opatrně klade na papírový tác. „Dříve lidé věřili na nadpřirozené síly, a především v zimě, kdy nebylo co jíst, se báli, aby přežili. Tehdejší cukroví se často rozdávalo nejen lidem, ale i zvířatům ve chlévě, aby je ochránilo. A myslím, že by ti moc nechutnalo. Bylo hlavně ze sušeného ovoce a medu.“

„Temné síly neexistují, že ne?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.